

IN MEMORIAM

Stjepan Zlatić

dipl. inž. agronomije

(03. 04. 1924. – 25. 04. 1985.)

U rano proljetno jutro u tek započetoj 62. godini života prestalo je kucati dobro srce Stjepana Zlatića zaslužnog agronoma Hrvatske, neumornog borca za razvoj agromske stručne službe, poljoprivrednih kombinata, primjenu znanosti u proizvodnji, širenje agroinovacija i industrijskog načina rada u poljoprivredi.

Nenadano je prekinut rad vrsnog stručnjaka i vrijednog radnika samo pet dana prije praznika rada, kojeg je Stipa Zlatić godinama slavio radom u sjetvi na oranicama Slavonije.

Samo nekoliko dana prije 40. godišnjice oslobođenja Zagreba stalo je hrabro srce zagrebačkog skojevca Roke, koji je za slobodu Zagreba od prvih dana okupacije u srednjoškolskim udarnim grupama udarao po neprijatelju.

Zamuknuo je šum brojnih i raznovrsnih alata, kojima je nonić Stipa vješto pravio od drva i metala, tekstila i papira igračke voljenom unuku Gigiju.

Stjepan Zlatić se rodio 3. travnja 1924. u Slavonskoj Požegi u učiteljskoj obitelji, koja je pred fašistima pobjegla iz Istre. Započetu osnovnu školu nastavlja 1930. u Zagrebu. Već kao gimnazijalac odlazi sa starijim bratom Dušanom i sestrom Dinom članovima partije na mitinge i demonstracije. Posjećuje predavanja i priredbe u kulturnim i omladinskim udruženjima "Mladost" na Trnju, H.O.Đ.U. i "Dom Stjepana Radića" kojima rukovode komunisti. U listopadu 1938. 14-godišnji đak 5. razreda III muške realne gimnazije postaje član SKOJ-a.

Nakon okupacije uključuje se 1941. u udarnu grupu Martina Mojmira, Kreše Rakića, Gvozdena Budaka. Dijeli letke, piše parole, sakuplja oružje, uništava telefonske kablove. U kolovozu 1941. kod pokušaja paljenja vojnog magazina na Savskoj cesti zapali mu se odijelo. Uhapšen je i na prijekom sudu osuđen na smrt. Zbog maloljetnosti, nedostataka dokaza i intervencije tužioca Nemeca (kasnije osuđenog od istog suda) pomilovan je i pušten u ožujku 1942. godine. Nakon neuspješnog traženja veze, sklanja se kod rođaka u Brežice. Odatle ga u svibnju 1942. odvođe Nijemci kao i Slovence u radni logor Liebenau. Tu namjerno ranjava prste u stroju, za bolovanja dolazi u Zagreb i 2. lipnja 1943. odlazi u partizane. U studenom 1943. postaje član partije.

U Kalničkom partizanskom odredu, brigadi "Matija Gubec" i 32. diviziji sudjeluje kao komesar čete u borbama u Hrvatskom Zagorju, oslobođanju Lepoglave, Koprivnice, Ludbrega. Odlikovan je ordenom za hrabrost, a u njegovoj karakteristici piše: "blage naravi, u radu uporan, požrtvovan, hrabar".

U kolovozu 1945. radi nastavka studija se demobilizira i nakon položene velike mature upisuje se na agronomiju. U 1946. se aktivira u JA i kao vojni student u redovnom roku 1949. godine diplomira na ratarskom smjeru Poljoprivrednog fakulteta u Zagrebu.

Do 1954. radi na vojnim ekonomijama u Beogradu, Podravskoj Slatini, Čađavici i Čepinu, te 4 mjeseca u Rajonskoj poljoprivrednoj komori Osijek. Zatim je do kraja 1955. tajnik Zadrugnog saveza Osijek. Od 1. I 1956. do 31. 12. 1961. je direktor Poljoprivredne stanice Osijek. Po kadrovima, opremljenosti i radu to je bila najuspješnija poljoprivredna stanica u Jugoslaviji. Inž. Stipa Zlatić je jedan od glavnih suradnika osnivača poljoprivrednih stanica inž. Momčilovića na ispitivanju i iskorištavanju maksimalnih kapaciteta u proizvodnji pšenice, kukuruza, šećerne repe, mesa i mlijeka.

Od 1. I 1962. do 31. 3. 1972. je zamjenik generalnog direktora IPK Osijek, a otada do odlaska u zasluženu mirovinu 1. 9. 1977. je zamjenik direktora Poljoprivrednog centra Hrvatske.

Više godina je potpredsjednik SPITH-e, član brojnih stručnih odbora i komisija, suradnik i član uredništva agronomskih časopisa. Za svoj rad primio je više odlikovanja i priznanja.

Dragi Stipa,

skupljeni oko Tebe, Tvoji najbliži, Tvoji prijatelji, drugovi, kolege, suradnici, znamo da nisi volio slušati dugačke govore s puno riječi već činiti puno djela.

Iz rodne požeške zlatne doline vjerovatno si ponio u život ljubav prema slavonskim poljima, ljepoti prirode, ali i šijački smisao za šalu i dosjetku, pa si uspješno izlazio na kraj čak i s auvergnanskim naredbama raznih senatora i pandura prolazeći kroz teška i bolna trnja života, ali i drage plave tnmace.

Bio si zaslužan i uspješan agronom i rukovodilac, poznat i priznat stručnjak, ali uvijek i pravi drug, dragi prijatelj, skroman, pošten i dobar čovjek pun razumijevanja za svakoga i uvijek spreman pomoći.

Tragovi Tvojih žurnih koraka ostaju neizbrisivi na slavonskim oranicama, a radovi Tvojih nemirnih, spretnih i vrijednih ruku nalaze se u svakom kutku Tvojeg doma.

Rezultatima Tvoje neumorne borbe za bolje, vrednije, ljepše i ljudskije, kao borac ratnik u ratu i kao agronom u miru odužio si se Tvom đaćkom Zagrebu, rodnoj Slavoniji, roditeljskoj Istri, voljenoj Hrvatskoj i socijalističkoj Jugoslaviji.

Počivaj ponosno i mirno u miru Gajevog Mirogoja!

Za sve što si učinio neka Ti je hvala i slava!

Prof. dr Franjo Šatović